

ti szeretetére. Senki nem vádolhatja ugyanis az atyát, hogy ő csak a kisebbik fiút szereti. Ugyanilyen türelmes, önmagát megalázó, eltűrő, megnyerni kész szeretettel szereti a nagyobbik fiút is. Mert a mi Istenünk szeretete nem személyválogató szeretet. Istennek nincsenek kedvencei. "Mert nincsen Isten előtt személyválogatás." / Rm 2,11/

Emlékezünk ennek a nagyobbik fiúnak a magatartására. Őcse hazaérkezésekor lett nyilvánvalóvá, hogy lélekben ő is mennyire eltávolodott az atyai háztól. Otthon volt, de csak a teste. Csak "betanított emberi parancsolat" volt minden engedelmessége. Hogy szemére veti atyjának az örömmünepet, s azt, hogy ő "kecskefiat" sem kapott. S mit tesz az atya? Megsértődik? Nem. "Atyja azért kimenve, kérlelte őt: fiam, te mindenkor velem vagy és mindenem a tied."

Elébbemegy ennek a fiúnak is. Magát megalázva kimegy a dacos, haragos, elégedetlen fiúhoz és kérleli. Őt is biztosítja szeretetéről, aki pedig abból kizárta magát. Nem kárhoztatja az ő szeretetlenségét sem, hanem szelíden és rábeszéléssel akarja megnyerni. Igen, mert őt sem akarja elveszíteni! Az atya tudja, hogy önigaz, kevély, a másikat lenéző, megvető lelkiületéből ennek a fiúnak is meg kell térni! S milyen cse-dálatos az atya szeretete!

Testvér, jól tudom, hogy végéremehetetlen a mi Istenünk szeretete. Csak néhány cseppet mutathattam fel az isteni szeretet óceánjából. De bár meglátnád, elfogadnád te is, hogy ez a szeretet téged is vár, és Jézus Krisztus egyetlenegy, tökéletes áldozatában téged is fiává fogad. Ne zárd ki magad ebből az isteni szeretetből! Engedd, hogy a te szívedet is rabul ejtse, meghódítsa, legyőzze! Úgy legyen, ámen.